

EL MICALET GALÀCTIC

Les vacances de Saïda

Eva Peydró

Il·lustracions d'Horacio Elena

1

Em diuen Ferran i no m'agrada la verdura. Si és bullida em sembla que l'hagen remullada a la banyera massa estona i que estiga superllavada, ultraneta, sense substància. Si és fregida, la trobe fastigosament oliosa, però arrebossada és pitjor encara, perquè sembla que vaja disfressada. A més, els pares pensen que poden prendre'm els cabells, però això no és gens fàcil: jo sé perfectament a quin enemic m'enfronte, només em cal una mirada ràpida al plat que em posen al davant. Per exemple, hui tinc claríssim que l'arròs va acompanyat, com a mínim, de quatre tipus diferents de verdura. N'hi ha de color taronja, verd claret, verd obscur i roig.

—Ferran, no jugues amb el menjar. Agafa una cullerada sense mirar i cap endins —em diu el pare, com cada dia.

Aquest migdia cal afanyar-se i dinar ràpid. Això és perquè a les cinc en punt he de ser amb els pares a l'aeroport. El millor és que, com que sóc cabut, he aconseguit que ens hi acompanye Truc, la meua bèstia canina de companyia: el meu gos. Pobret!, sempre que passa alguna cosa guai s'ha de quedar a casa, però jo tinc un pla per a alliberar-lo i, a poc a poc, en faré un membre més de la família.

Ah!, no us he dit per què hem d'anar a l'aeroport. Doncs, no anem de viatge, no tinc tanta sort. En lloc d'això, hui anirem a recollir una nena que passarà l'estiu amb nosaltres i encara no la conec. Només l'he vista en foto i feia cara d'enfadada, estava molt seriosa i repentinada. Ma mare hagué de repetir el seu nom tres vegades fins que el vaig entendre. A més a més, me l'acabe d'aprendre a força de repetir-lo tot el matí: Saïda, Saïda, Saïda. Em recorda moltíssim la pel·li d'Aladí.

D'una banda, es tracta d'una bona notícia, perquè tindré companya de jocs tot l'estiu, encara que me n'haja d'anar al poble amb l'àvia. Però, d'altra banda, em fa por avorrir-me tot el dia a casa, pendent d'ella i sense poder fer la meua marxa. La mare ha intentat tranquil·litzar-me i, almenys, no hauré de compartir la meua cambra, perquè li hem preparat el llit on dorm l'àvia quan ens visita.

No vull seguir pensant en això! Em vénen horribles pensaments, com ara la idea de no tenir més l'ordinador per a mi sol, ni la bici... ni la consola! No serà com els diumenges, quan vénen una estoneta Miquel, Toni o Anna a jugar. Això és diferent, ens ho passem fenomenal i, quan ja estem a punt de barallar-nos, cadascú se'n va a sa casa.

Ara que ho pense, sembla que els amics foren germans fets d'encàrrec, a mida, tu els tries, els convides a casa quan vols (i et deixen els pares), tenen més o menys la mateixa edat que tu i no els has de cuidar (si són més menuts) ni obeir (si són més majors). Segur que si ara em poguera sentir la mare tornaria amb la cançó de sempre:

—Ferran, no sigues tan egoista! —el to de la seua veu, llastimós o violent/agressiu, depén dels dies.

Es fa tard, encara he de llavar-me les dents i preparar un ramet de benvinguda amb flors del jardí. Ja les he triades, però encara em falta trobar un filet per a lligar-les o un paper per a embolicar-les. Això no serà problema, perquè, pel que fa a les reserves d'objectes diversos i indefinibles, mai no em quedaré curt. Als calaixos de la meua cambra és fàcil trobar filets de gruix divers, elàstics de colors, pedres *especials*, sivelles, retalls de paper bonic... També hi ha calcetins desparellats que encara tenien una missió per accomplir en aquest món, almenys en el meu.

Un quart d'hora més tard (una bona marca), ja som tots al cotxe, el pare, la mare, jo i Truc. Conec prou els pares per a saber que estan nerviosos i capficats en l'aventura que comença. Només cal veure que no s'han adonat que no duc el cinturó de seguretat. Aquesta ha estat una deducció infal·lible, eh?

Ja estem arribant a l'aeroport i voldria saber quan tindrè la sort d'entrar per l'altra porta, la dels que se'n van... La mare condueix superbé. És una experta mundial en això de trobar aparcament on sembla impossible als altres. Deixem el cotxe i hi entrem per esperar Saïda.

Encara falta mitja hora. Els pares, com a maniobra d'aproximació, s'acosten a un grup que també sembla esperar. En els meus onze anys de vida, mai no m'hauria imaginat que poguera existir tanta penya disposada a conviure tot l'estiu amb nens i nenes que no havien vist abans. Això em posa content de veritat. Vull que l'avió arribi ja, instantàniament. No puc esperar més!

Una veu, que no se sap d'on ve i que no vol que ningú l'entenga, repeteix en castellà, valencià, francès i anglès un missatge enigmàtic. Serà per a nosaltres? Sí! La gent del grup comença a xiuxiuejar i a fer gestos de resignació. El vol s'endarrerirà una bona estona... Encara com el pare proposa que esperem a la cafeteria, perquè l'avorriment m'hauria desintegrat.

Com sempre, en situacions semblants, aprofite l'ocasió per a empassar-me un megagelat. Tots els estius, des que puc recordar, és a dir, dos, tinc un gelat preferit. L'única condició per a triar-lo és que no tinga cap E. Des de ben menut, els pares m'han ensenyat a descobrir els enemics invisibles de la salut que s'amaguen sota noms en clau, com agents secrets. La verdura, no me l'empasse, però això de la lletraratlla-xifra sembla més seriós.

El gelat s'ha acabat massa prompte, com sempre, i aquesta Saïda no arriba. Faré un tomb per la botiga de regals i després aniré al quiosc, perquè en passar hi he vist una exposició increïble de còmics que m'ocuparà el temps que queda.

De sobte, una força d'origen desconegut tracta de xuplar-me. És el pare, que m'estira del braç. Ja? Si quasi havia oblidat què faig ací! Una hora esperant i ara cal córrer. Tothom baixa ràpidament cap a la porta d'on eixirà ella. No veiem una màquina que agrana automàticament i que ens barra el pas, però l'evitem a temps. La gent comença a ajuntar-se. Els qui són més a prop tracten de guaitar cap endins i la xicalla fa puntetes. A poc a poc, com si hagueren assajat, tots formen un cercle. Jo no sé si podré reconèixer la nena que ens ha tocat, però el pare se'n va tot decidit cap al muntó de gent que s'apinya davant de la porta.

Mon pare es diu Tomàs i fins ara no conec cap cosa que no sàpia fer, perquè si no ho sap, s'ho inven-

ta. Això a mi em fa passar vergonya de tant en tant, com aquell dia en què es posà per primera vegada els patins de gel i caigué quatre-centes vegades seguides. Ell mai no es dóna per vençut. La vegada següent que patinàrem ja ho feia millor que jo mateix. El pare sempre diu que si no ho aconsegueixes la primera vegada o no ho fas millor que ningú, no és raó per a deixar de divertir-se; has de seguir intentant-ho mentre ho passes bé.

Ara sí! Fent puntetes perquè el puguem veure, ens fa senyes, el gest significa: *veniu, que ja és ací*. Doncs, ja era hora! Ens obrim pas cap a ell, però s'allunya més, no s'està quiet, avança evitant homes, dones, nens i nenes. Decidim esperar-lo i no continuar la persecució.

Al cap d'un moment, apareix acompanyat d'una dona del grup i d'una altra que té tanta cabellera que sembla la de dues dones juntes. Aquesta camina tímidament, com si tinguera por d'avançar amb cada pas. Els cabells i els ulls són d'un negre negríssim i jo la trobe... guapíssima.

—Aquesta és Latifa, l'encarregada d'acompanyar els nens fins ací —ens la presenta la dona que va amb ella i el pare.

—Ella sap el nom de tots i de totes i farà els emparellaments amb les famílies —explica el pare.

—On és Saïda? —dic jo, que ja trobe que açò es fa massa llarg.

—Són tots en el control de duana, que han de passar les persones que vénen de l'estranger —intervé la dona que no m'han presentat—. En un moment eixiran.

Torne a mirar cap a la porta i veig un seguit de gent que té aproximadament la meua edat: nou, deu, onze, dotze... Tots són igual de morens, amb els mateixos ullots negres i aspecte d'acabats d'alçar del llit. N'hi ha que somriuen, contents, però altres semblen molt seriosos, quasi tristos. Ja és ací Saïda i, a més, no plora! No sé què dir, què fer! Em quede apegat a la mare.

—Us presente Saïda —el pare parla sense soltar-la, la porta agafada dels muscles, no sé si per a expressar-li la nostra estima o perquè no s'escape.

—Jo sóc Lluïsa i aquest és el nostre fill Ferran —la mare també està a punt de plorar i jo no hi he intervingut per a res.

La mare m'empenta amb discreció i jo avance cap a la nena, li faig un parell de besets a les galtes i torne a la meua posició. Tots junts comencem el retorn cap al cotxe. La nena porta una bossa d'esport minúscula i no la solta, encara que la mare s'ofereix a agafar-la. Només mira a terra. Jo també, i m'adone que porta unes sandàlies tan gastades que s'aguanten com per art de màgia. Du un vestit molt curt, però no sabria dir de quin color, perquè tot el que la cobreix sembla del mateix to: arena.

Ella no parla. Arribem al cotxe, obrim les portes, i què hi veig? El ram d'herbes músties en què s'ha transformat el meu bonic ramet de benvinguda. Mai no aprendré a fer les coses com toca. Encara que m'esforce, sempre acabe ficant la pota. Per exemple, ara no sé si és millor llançar discretament les flors i oblidar el tema o oferir-li-les, com si això fóra el més normal.

—Ferran, quina llàstima de flors! —diu la mare, que no s'ha perdut la jugada. La mire als ulls buscant ajuda, però ella les agafa ràpidament.

—Saïda, açò és un ram de benvinguda que ha recollit Ferran al jardí, però la calor l'ha marcit —ella mateixa s'encarrega de la qüestió.

—Gràcies —contesta la nena i per primera vegada podem sentir la seua veu. Agafa les flors i quan arribem a casa encara les porta ben premudes entre les mans. Això els faltava!

Els pares li han fet preguntes tot el camí, sobre el viatge, sa casa, la família, però ella tardava molt a contestar-les. Era com si haguera de pensar bé cada resposta i, la veritat, no eren tan difícils.